

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 232/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Milanom Ficekom, Žilinská 14, Bratislava proti uzneseniu Okresného súd Bratislava I č. k. 10C/7/2017 z 24. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým rozhodnutím. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť, priznať primerané finančné zadostučinenie 1 000 eur a náhradu trov konania. Sťažovateľovi bolo napadnuté rozhodnutie doručené 11. decembra 2020.

2. Sťažovateľ bol v postavení žalovaného v konaní o vypratanie nehnuteľnosti vedenom pred okresným súdom, ktoré iniciovala žalobkyňa [REDAKOVANÉ]. Žalobkyňa svoju žalobu opierala o uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia (č. k. 10C/7/2017 z 3. februára 2017). V priebehu konania žalobkyňa vzala žalobu späť, v dôsledku čoho bolo konanie zastavené. Okresný súd priznal žalobkyni náhradu trov konania vo výške 797,38 eur (č. k. 10C/7/2017 z 25. mája 2020). Voči predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že zaviazal sťažovateľa na náhradu trov konania vo výške 630,85 eur.

3. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že v konaní o vypratanie nehnuteľnosti od začiatku neexistuje žiadny hmotnoprávny základ, pretože v čase podania žaloby už sťažovateľ v nehnuteľnosti nebyval. Sťažovateľ taktiež poukázal na skutočnosť, že manželia sú povinní spolu žiť a viesť spoločnú domácnosť a bol toho času oprávnený užívať predmetnú nehnuteľnosť. Okrem iného sťažovateľ uviedol, že súd pochybil pri stanovení výšky trov konania, pretože podrobne neskúmal jednotlivu každý jeden úkon právnej služby a automaticky priznal žalobkyňou uplatnené trovy. V závere sťažovateľ postup okresného súdu hodnotí ako formalistický, nerešpektujúci znenie zákona a základných zásad spravodlivého súdneho konania.

II.

4. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ak je sťažnosť zjavne neopodstatnená.

5. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania oboznámil s procesným postupom v konaní, ktorý predchádzal napádanému uzneseniu. Konanie vedené pod sp. zn. 10C/7/2017 bolo primárne rámcované uznesením okresného súdu č. k. 10C/7/2017-12 z 3. februára 2017 (právoplatné 4. mája 2017), v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Co/4/2017-69 z 25. apríla 2017, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie. Tým súdy vyhovelí návrhu žalobkyne a uložili sťažovateľovi povinnosť nevstupovať do bytu, a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Ďalej bola žalobkyňi uložená povinnosť v lehote 30 dní od nariadenia neodkladného opatrenia podať na súd žalobu o vypratanie dotknutej nehnuteľnosti, čo aj urobila.

6. Osobitne ústavný súd poukazuje na bod 22 uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Co/4/2017-69 z 25. apríla 2017, kde uvádza: „*Odvolaací súd na doplnenie uvádza, že nie je možné vyhovieť odvolaniu, pretože navrhovateľka neodkladného opatrenia dostatočne preukázala potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi sporovými stranami už v konaní pred súdom prvej inštancie a odporca svojím správaním v reakcii na toto rozhodnutie, kedy predmetné opatrenie ignoroval a po návrate z dovolenky..., násilím vnikol do bytu navrhovateľky a tento byt aj po viacerých upozorneniach odmietol opustiť, navrhovateľka musela z vyššie uvedeného dôvodu privolať hliadku Policajného zboru a odporca byt opustiť až po príchode a výzve príslušníkov PZ, teda potvrdil potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami sporu.*“

7. Žalobkyňa podala žalobu o vypratanie nehnuteľnosti 1. marca 2017. Následne 21. mája 2019 žalobkyňa zobrala žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu, že žalovaný po podaní žaloby dotknutú nehnuteľnosť vypratá, a preto neexistuje dôvod na pokračovanie v tomto konaní. Okresný súd uznesením z 30. mája 2019 konanie zastavil, pričom sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania v celom rozsahu. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 26. júna 2019, keďže nebolo napadnuté opravnými prostriedkami, **a to ani zo strany sťažovateľa.**

8. Napádané rozhodnutie okresného súdu sa týka už samotného vyčíslenia trov konania, no ústavnou sťažnosťou sťažovateľ namieta aj samotný základ nároku na náhradu trov. Tu ústavný súd uvádza, že ak mal sťažovateľ záujem rozporovať samotnú dôvodnosť priznania trov právneho

zastúpenia, bolo tak potrebné učiniť prostredníctvom podania opravného prostriedku voči uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania.

9. Ústavný súd odkazuje na svoju doktrínu o tom, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu zakladajúcu porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku trovách sa uchyluje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (napr. I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 137/2018). V posudzovanej veci ale o takýto prípad nejde.

10. Ústavný súd preto dospel k záveru, že námietky sťažovateľa neodôvodňujú prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, pretože sú zjavne neopodstatnené a nie sú spôsobilé spochybniť ústavnosť napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde]. Z toho dôvodu neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa vymedzených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2021

Robert Šorl
predseda senátu